

ဇေယျာန (ရာမည)

အောင်မြတ်သာနှင့်

သားဇောမိခင်

အောင်မြတ်သာနှင့်သားဇောမိခင်

"အပူ့..."

ညောင်သုံးပင်သီချိုင်းအတွင်းက ချောက်ချားဖွယ်ရာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့တဲ့ ခွေးအူသံကြောင့် သီချိုင်းရှေ့ကနေဖြတ်ပြန်လာတဲ့ သာချိုတို့သုံးယောက် ကျောထဲကနေ စိမ့်ခနဲနေအောင် ချမ်းတက် လာခဲ့တယ်။

"သာ သာချို ခွေး ခွေးတွေအူနေတယ်ဟ"

"အေးပါ ငါလည်းကြားပါတယ် ဒီလမ်းကနေမပြန်ရင် ရွာထဲကိုဝင်ဖို့ အချိန်မမီတော့လို့ပါ မင်းတို့ စိတ်ထဲဘာမှမထားနေနဲ့ ဘေးဘီဝဲယာလည်း လိုက်မကြည့်နဲ့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ကြ"

သာချိုစကားကြောင့် ဘေးမှာပါလာတဲ့လူနှစ်ယောက်က မြောင့်ဖြူးနေတဲ့ မြေနီလမ်းလေး အတိုင်း ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။ ညောင်သုံးပင်သီချိုင်းက ရွာသုံးရွာစုပေါင်းသုံးကြတဲ့ သီချိုင်းဖြစ်တဲ့အတွက် ဧရိယာအားဖြင့် အတန်သင့်ကျယ်ဝန်းကာ အခြောက်အလှန့်ကလည်း ကြမ်းတမ်းတာကြောင့် ညမှောင်စပျိုးချိန်တွေဆိုရင် သီချိုင်းရှေ့ကနေ ဘယ်သူမှမဖြတ်ရဲကြဘူး။ အခုလည်း သာချိုတို့သုံးယောက် ဟိုဘက်ရွာမှာ ထန်းရည်သောက်တာ အရှိန်လွန်သွားတဲ့အတွက် ဖြတ်လမ်းဖြတ်တဲ့ ညောင်သုံးပင်သီချိုင်းရှေ့ကနေ မလွှဲမရှောင်သာဖြတ်ပြန်ခဲ့ကြရတယ်။

သီချိုင်းမြေဧရိယာတစ်ဝက်လောက်လဲရောက်ရော

"အဟင့် အဟင့် သားရေ သား အမေ့သားလေးရေ"ဆိုပြီးအော်ခေါ်နေတဲ့

အသံကြောင့် သာချိုတို့သုံးယောက် ခေါင်းနားပန်းတွေကြီးသွားပြီး လျှောက်
နေတဲ့ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်ကာ အသံကြားရာဘက်ကို ခေါင်းငဲ့ကြည့်လိုက်
ကြတယ်။

"သာချိုရေ မင်းမွေတဲ့မီးက အခုစပြီထင်တယ် လူလည်းမမြင်ရဘူး အသံ
ပဲကြားနေရတယ် သ သသရဲခြောက်နေတာလား"

"ဟာ တက်ပုကလည်း သရဲခြောက်တယ်ဆိုရင် အကောင်အထည်လိုက်
မြင်ရမှာပေါ့ အခုက မိန်းမတစ်ယောက်ယောက် သူ့ကလေးပျောက်လို့
လိုက်ရှာနေတာဖြစ်မှာပါကွ"

"မဟုတ် မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်နော် ဒီနေရာကလည်း အခြောက်
အလှန့်ကြမ်းတာနဲ့"

"ဒါဖြင့်လည်း ခပ်မြန်မြန်လျှောက်ကြကွာ မင်းတို့က ယောက်ျား
ရင့်မာကြီးတွေဖြစ်ပြီး သွေးကြောင်လိုက်တာ"

သာချိုက ဘေးမှာပါလာတဲ့ တက်ပုနဲ့ ချစ်ဆွေကို ဟောက်လိုက်ရင်း ဆက်
လျှောက်သွားတဲ့ အချိန် အနောက်ကနေ လိုက်လာတဲ့ခြေသံတစ်ခုကို
ကြားလိုက်ရတယ်။

သာချိုတို့လည်း စိတ်ထဲမလုံမလဲဖြစ်လာလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အ
မှောင်အတိကျနေတဲ့ လမ်းကလွဲပြီးဘာမှမမြင်ရ၊ ဆက်သွားပြန်တော့
လည်း ခြေသံကအနောက်ကနေ လိုက်လာပြန်ရော။ တက်ပုကတော့ နဂိုထဲ
က ကြောက်တတ်သူပီပီ မဝံ့မရဲနဲ့ အနောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အချိန်
အဝါရောင်ပုလဲလုံးအင်္ကျီဝမ်းဆက်ကိုဝတ်ထားပြီး မျက်တွင်းဟောက်ပက်
ဖြစ်ကာ လိုက်လာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ တက်ပုတစ်ယောက် ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီးပြေးပါ

လေရော။ သာချိုတို့ကလည်း တက်ပုပြေးတော့ ဘူမသိကိုးမသိနဲ့ အနောက်
ကနေ သုတ်ခြေတင်ကာပြေးလိုက်ရင်း ရွာထိပ်ကို ရောက်မှန်းမသိ
ရောက်လာခဲ့တယ်။ ရွာထိပ်ရောက်တော့ တက်ပုက အမောဖောက်ကာ
ဖားဖိုဆွဲပြီး သတိလစ်သလိုဖြစ်နေတာမြင်တော့ နီးစပ်ရာအိမ်တစ်အိမ်က
နေ ရေတစ်ခွက်တိုက်ပြီး မနည်းနှာနှပ်ယူခဲ့ရတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ညောင်သုံးပင်သီချိုင်းမှာ ပုလဲလုံးဝမ်းဆက်ဝတ်ထားတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက် ခြောက်လှန့်တယ်ဆိုတဲ့သတင်းက ရွာနီးချုပ်စပ်ကိုပါ
ပြန့်သွားခဲ့တယ်။ အသုဘကိစ္စရှိလို့ သွားရင်တောင် ကိစ္စမြန်မြန်ဖြတ်ပြီး
ပြန်ကြရတဲ့အဆင့်ထိဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ယခင်ကတော့ သီချိုင်းစောင့်
သုဘရာဇာဦးမြင့်ရှိတဲ့အတွက် အလောင်းမြေချဖို့ကိစ္စစိတ်မပူခဲ့ရပေမဲ့ လွန်
ခဲ့တဲ့လက ဦးမြင့်တစ်ယောက် ပိုးထိပြီးဆုံးသွားတဲ့အတွက် မြေချဖို့ကိစ္စက
ရွာသုံးရွာအတွက် အခက်အခဲဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သတ္တိကောင်းတဲ့သူအချို့
ကတော့ သုဘရာဇာလုပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ ပုလဲလုံးဝမ်းဆက်ဝတ်ထားတဲ့
သရဲမရဲဒဏ်ကိုမခံနိုင်ပဲ ထွက်ပြေးခဲ့ကြရတယ်။

ရွာထဲမှာ ပြောမရဆိုမရဖြစ်နေတဲ့ကလေးတွေဆိုရင် မပုလဲကိုခေါ်လိုက်ရ
မလားဆိုပြီး ပြောရုံနဲ့ အငိုတိတ် အဆော့ရပ်တဲ့ထိ ကြောက်လန့်ခဲ့ကြတယ်။
ဒီလိုနဲ့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ညောင်သုံးပင်သီချိုင်းထဲကို အသုဘကသိုဏ်းရှုဖို့
အောင်မြတ်သာတို့ဆရာတပည့်တွေ ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။
နေ့ခင်းကြောင်တောင် အချိန်မှာတောင် တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေတဲ့
ညောင်သုံးပင်သီချိုင်းရဲ့မြင်ကွင်းက သာမန်ကြောက်တတ်သူအဖို့
သွေးလေချောက်ချားစေလောက်ပေမဲ့ အောင်မြတ်သာတို့သုံးယောက်
ကတော့ အကြောက်အလန့်မရှိပဲ မိမိတို့နေမယ့် ဇရပ်ထဲမှာ ကျနေတဲ့ ဖုန်နဲ့
အမှိုက်သရိုက်တွေကို သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ကိုင်းနဲ့ ရှင်းလင်းနေခဲ့တယ်။

ဇရပ်သန့်ရှင်းရေးကို အတန်ကြာအောင်ပြုလုပ်ပြီးချိန်မှာတော့ လူသုံး
ယောက် နေလို့ရမယ့် အကျယ်အဝန်းတစ်ခုကို ရလာခဲ့တယ်။ အောင်မြတ်
သာတို့လဲ နေရာရပြီဆိုတာနဲ့ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ပါလာတဲ့ တစ်ထွာသာသာ
ဆင်းတုတစ်ဆူကို ဇရပ်ခေါင်းရင်းမှာတင်လိုက်ပြီး အနီးနားမှာပေါက် နေ
တဲ့ တောပန်းတွေကိုခူးကာ ပူဇော်ခဲ့ကြတယ်။ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးတဲ့အချိန်
မှာတော့ သင်္ချိုင်းနားမှာ စီးဆင်းနေတဲ့ စမ်းချောင်းထဲမှာ ကိုယ်လက်
သန့်စင်ပြီး အသုဘကသိုဏ်းရှုဖို့ တစ်ယောက်တစ်နေရာဆီ ထွက်ခွာခဲ့ကြ
တယ်။

တောခွေးတွေ ထိုးဆွထားတဲ့ဒဏ်၊ သေချာမတူးထားတာတွေကြောင့်
လူသေကောင် အပုပ်အရွဲတွေက မြေကြီးပေါ်ကို ထိုးထိုးထောင်ထောင်
ထွက်နေတာကို မှိန်ပျပျကျနေတဲ့ လရောင်အောက်မှာ မသတိစရာမြင်တွေ့
ခဲ့ရတယ်။ အောင်မြတ်သာလည်း မြင်နေရတဲ့ အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်းတွေကို စူး
စိုက်ကြည့်ကာ သထမကိုမြှင့်တင်နေတဲ့အချိန် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးနေတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အသံကို မလှမ်းမကမ်းကနေ ကြားလိုက်ရတယ်။
အောင်မြတ်သာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုဂရုမစိုက်ပဲ မိမိလုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို
သာ အာရုံစိုက်ပြီးလုပ်နေခဲ့ရာ ခဏကြာတော့ ငိုသံက ပျောက်ခြင်းမလှ
ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။ ညသန်းခေါင်အချိန်ရောက်တော့ အချိန်ပြည့်ပီမို့
နေထိုင်ရာဇရပ်ကိုပြန်လာခဲ့ရာ အနောက်ကနေ ကပ်လိုက်လာတဲ့ခြေသံ
တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြန်ရော။

ဒီတစ်ခါတော့ အောင်မြတ်သာလည်း စရဏအားကိုအခြေခံပြီး အနောက်
ကနေ လိုက်ခဲ့တဲ့သူကို ကြည့်လိုက်ရာ သွေးမရှိပဲဖြူဖျော့နေတဲ့
အသားအရေ၊ ညိုမည်းပြီးဟောက်ပက်ဖြစ်နေတဲ့မျက်ကွင်း၊ အရိုးခြောက်
လိုပိန်ကပ်နေတဲ့ အသားရေရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်ရတော့

စိတ်ထဲကနေ

"အသင် ကျုပ်အနောက်ကိုလိုက်နေတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ"ဆိုပြီးမေးလိုက်တော့ အနောက်မှာရပ်နေတဲ့ မိန်းမက အရိုးကျလုနီးပါးဖြစ်နေတဲ့ လက်ချောင်းတွေနဲ့ မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်ပြီး

"ကျွန်မ သားလေးကို ရှာပေးပါဦးဆရာတို့ရယ် ကျွန်မမှာ ဒီနေရာကနေ ခွာမရလို့ သားလေးကိုလိုက်ရှာလို့မရဘူးဖြစ်နေတယ် သူတို့ကလေ သားလေးနဲ့ ကျွန်မကို သေခွဲခွဲခွဲကြတာ ဒီလူတွေကို ကျွန်မတစ်သက်မကျေဘူး သားလေးကိုလည်း လွမ်းတယ် သူ့ကိုတစ်ခေါက်လောက်ပဲ တွေ့ခွင့်ရရင် တွေ့ချင်ပါတယ် ကျွန်မကို ကူညီပါဦးဆရာရယ်" လို့ပြောကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုပါလေရော။

"အိမ်း သင့်အဖြစ်ကို အဓိဋ္ဌာန်ပြီးတဲ့နေ့ကျရင် ကျုပ်တို့နိုင်သလောက်ကူညီပါ့မယ် လောလောဆယ် သင်နေတဲ့အရပ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေပြီး ကျုပ်တို့ကို ကူညီပါ"

အောင်မြတ်သာပြောလိုက်တဲ့စကားကို အနောက်မှာရပ်နေတဲ့မိန်းမက နားလည်တဲ့အလား ခေါင်းကိုတညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ အမှောင်ထုထဲကို ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။ နောက်ရက် တွေမှာတော့ အခြား နာနာဘာဝတွေရဲ့ ခြောက်လှန့်ခြင်း၊ အနံ့ပေးခြင်းတွေကိုသာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီး အဓိဋ္ဌာန်ခုနစ်ရက်ကို အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးခဲ့ကြတယ်။ အဓိဋ္ဌာန်ပြီးတဲ့ညသန်းခေါင်အချိန်မှာတော့ အောင်မြတ်သာက ဇရပ်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး သူကူညီပေးမယ်လို့ပြောခဲ့တဲ့ မိန်းမကို အမိန့်ပြန်ပြီး ခေါ်လိုက်ရာ ခဏကြာတော့ သီချိုင်းမြေပုံတွေကြားထဲကနေ လှုပ်လှီလှုပ်လှဲနဲ့ထွက်လာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လရောက်အောက်မှာမှိန်ပျပျမြင်လိုက်ရတယ်။ သက်ခိုင်နဲ့ တောက်ရကတော့ အောင်မြတ်သာလုပ်သမျှကို ဘာမှမပြောပဲ အနောက်က

နေထိုင်ကြည့်နေတဲ့အချိန် ဆံပင်ကုပ်ဝဲ၊ ပုလဲလုံးဝမ်းဆက်ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမက ဇရပ်အောက်ခြေကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

"ကဲ အမိ သင့်ကိုပေးထားတဲ့ကတိအတိုင်း ကျုပ်တို့နိုင်သလောက် ကူညီ ပေးမယ် သင်ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကိုပြောပါ"

"ဆရာတို့နဲ့တွေ့မှ ကျွန်မဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်းအရာတွေကို စုံစုံလင်လင် ပြောခွင့်ရတော့တယ် တကယ်တော့ ကျွန်မက မသေပဲနဲ့မြေမြှုပ်ပြီးသတ်ခံ ထိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ"

ခြောက်ကပ်အက်ကွဲတဲ့လေသံနဲ့ တစ်ခွန်းချင်းပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် အောင်မြတ်သာ အနောက်မှာထိုင်နေတဲ့ သက်ခိုင်နဲ့တောက်ရတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အံ့ဩ တုန်လှုပ်သွားခဲ့တယ်။

"ဘယ်လိုကြောင့် အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်သတ်ခံထိတာလဲဆိုတာပြော ပြပါ"

"ကျွန်မနာမည်က ဝါနုလို့ခေါ်ပါတယ် နေတာကတော့ ဇရပ်ဖြူကုန်းဆိုတဲ့ ရွာမှာနေတာပါ ကျွန်မအသက်၁၉နှစ်မှာ မိဘတွေနဲ့ကျေးဇူးမကင်းတဲ့ လယ်ပိုင်ရှင်ဦးမင်းကြည်ရဲ့သားဖြစ်သူ ကိုမင်းနိုင်နဲ့လက်ထပ်ခဲ့ရပါတယ်။ သူတို့က ရှေးရိုးအရမ်းစွဲကြတယ် ပြီးတော့ နတ်လိုလိုစုန်းလိုလို အယူအဆ တွေကို အရမ်းယုံကြည်ကြပါတယ်။ အိမ်ထောင်သက်တမ်း ၂နှစ်မှာ ကျွန်မ ရဲ့ပထမဆုံး ကိုယ်ဝန်ကိုရခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မိုးတွေကခေါင် စပါး အထွက်နှုန်းတွေကလည်းကျခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မလွယ်ထားတဲ့ ကလေးက ကောင်းကျိုးမပေးဘူးဆိုပြီး ဥပေက္ခာပြုခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ လက်လွှတ်စပယ်ထားတဲ့ အကျိုးကြောင့် ကလေးအတွက်လိုအပ်တဲ့ အာဟာရတွေမရခဲ့ပဲ မွေးလာတော့ နှုတ်ခမ်းရော အာခေါင်ရောကွဲနေပြီး ကြည့်ရအရမ်းဆိုးတဲ့အခြေအနေ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မမီးတွင်းထဲက မထွက်

ခင်မှာပဲ ကလေးကိုယူပြီး အခြားတစ်ယောက်ကိုပေးလိုက်ကြတယ်။ ကျွန်မလည်း သားဆိပ်တက်တဲ့အရှိန်၊ သွေးနုသားနုဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ကလေးကို ယူသွားကြတဲ့ဒဏ်တွေကြောင့် အိပ်ရာထဲမထနိုင်ပဲ အပြင်းဖျားခဲ့တယ်။ ကျွန်မ သတိလစ်မေ့မြောနေတဲ့အချိန်မှာ ဦးမင်းကြည်ရဲ့လက်ပါးစေတွေက ဒီသီချိုင်းထဲမှာ အရှင်လတ်လတ်မြှုပ်နှံပစ်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ကိုးကွယ်တဲ့ နတ်ဆရာကလည်း ကျွန်မ ဒီသီချိုင်းထဲကနေ မထွက်နိုင်အောင် အစီအရင်တွေနဲ့ လုပ်ထားခဲ့ကြသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဖြတ်သွား ဖြတ်လာလူတွေကို အကူအညီတောင်းဖို့ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ အားလုံးက ကျွန်မကိုမြင်ရင် ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးခဲ့ကြတာချည်းပါပဲ။ ကျွန်မ ဒီဘဝရောက်နေပေမဲ့ သားလေးကို မြင်ခွင့်ရရင်မြင်ချင်ပါသေးတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်မကို အရှင်လတ်လတ်သတ်ခဲ့တဲ့ သူတွေကို လက်စားပြန်ချေချင်သေးတယ် ဆရာ။ ဆရာတို့ကူညီနိုင်ရင် ကျွန်မအလောင်းပေါ်မှာပတ်ထားတဲ့ ချည်မန်းကွင်းတွေကို ဖြုတ်ပေးစေချင်ပါတယ်။"

"ဟုတ်ပြီ သင့်ကိုချည်မန်းကွင်းတွေဖြုတ်ပေးမယ်ဆိုရင် သင်ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ"

"ကျွန်မတို့သားအမိကို သေကွဲခဲ့တဲ့သူတွေကို ပြန်သတ်မယ် သူတို့အားလုံးမွန်းကျပ်တဲ့ ဒဏ်ကိုခံစားရအောင် သတ်ပစ်မယ်"

"မဟုတ်သေးဘူးအမိ သင့်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က သူတစ်ပါးကို သတ်ဖြတ်ဖို့ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့သင့်ကိုမလွှတ်ပေးနိုင်ပါဘူး သင့်အတိတ်ဘဝမှာ သူတစ်ပါးကို အခုလိုသတ်ဖြတ်ခဲ့လို့ ယခုဘဝမှာ သင်ပြန်ခံစားရတာ ဒါတွေကို သင်ပုန်းမချေနိုင်သရွေ့ သံသရာကလည်ပတ်နေဦးမှာပဲ သင်အခု ရွေးချယ်ရမှာနှစ်ခုရှိတယ် သင့်သားကို တွေ့ခွင့်လိုချင်တာလား သင့်ကိုဒုက္ခပေးတဲ့သူတွေကို လက်စားပြန်ချေမှာလား သင်ရွေးချယ်မှုမှန်ကန်ပါစေလို့"

ကျုပ်တို့မျှော်လင့်ပါတယ်"